

такъвъ, и неприятелъ на православна Русия. Съ скромность му отговорихъ и азъ, че тукъ въпросътъ бѣше не религиозенъ, а чисто политически, та трѣбаше прѣдъ общия интересъ на тѣй пострадалия народъ да се оставатъ на страна нѣкои нѣща, и че въ всѣки случай г. Цанковъ е сега на друго мнѣние.

Колкото пъкъ за графъ-Андрашевия намѣстникъ баронъ Орци, азъ ходихъ при него на 7/19 февруария и, като му поднесохъ прощението, което той прие безъ мжнотия, ползувахъ се отъ случая да кажа и нему, че българскитѣ народъ слѣдва да разчитва върху австро-венгерското правителство за подобрене неговата участь въ днешно врѣме. Баронътъ ми отговори, че, като сме имали вече честь да видимъ графъ Андраши, ние знаемъ какво мисли днесъ това правителство за нашитѣ работи, но изобщо той бѣше твърдѣ много прѣдпазливъ по тоя въпросъ, а взе да ме пита, дали сж наистина основателни слуховѣтъ за едно належаще споразумѣние между двѣтѣ черкови, патриаршеската и българската. Това ме поочуди. Побързахъ да му отговоря, че по тоя въпросъ азъ нито имамъ, нито съмъ чакалъ сега нѣкои свѣдѣния; имамъ обаче, купъ свѣдѣния за отчаянното днесъ положение на българския народъ въ политическо, административно и социално отношение подъ жестокия турски режимъ. Българитѣ, продължихъ, иматъ днесъ други рани и други болки да цѣрятъ, та не вѣрвамъ да имъ остава врѣме да мислятъ сега за черковни въпроси, или да водятъ по тѣхъ каквито и да сж прѣговори съ коя и да е друга черкова. Споразумѣнието по този въпросъ ще дойде, може би, казахъ, само отъ себе единъ день, когато се дигне отъ главата имъ тежката и жестока ржка на турската власть, която, намѣсто да желае и да работи за нѣкое сближение между народитѣ въ